

Udsættelse: Jeg troer, at den ærede sidste Taler har fuldkommen Ret i, at det ogsaa kan være Folkethingets Pligt at vaage derover, men det maa skee i rette Tid; og man burde under første Behandling have gjort opmærksom paa, at der var indløbet saadanne Feil, og vilde man foretage Noget i saa Henseende ved 2den Behandling, saa skulde man have fremsat Endringsforslag, eller indskrænket sig til eksempelvis at nævne enkelte Ord; men det, der er skeet, kunne vi ogsaa være taknemmelige for, det kan være overmaade godt — men man kan ogsaa godt forstaae, at den ærede Minister, der ved 1ste Behandling ikke har hørt Noget af dette omtale, bliver forundret over at høre Saameget derom ved anden Behandling, uden at der foreligger Endringsforslag. Der staaer jo endnu en tredje Behandling tilbage, hvor disse Feil kunne rettes, efterat vi nu have hørt en Klage derover, saavel i det Enkelte som paa den skarpe, summariske Maade, hvorpaa den ærede sidste Taler fremsatte den. Iøvrigt er der dog een Ting, vi maae lægge Mærke til, nemlig at man i denne Henseende kan komme til at gaae videre, end det egentlig har nogen væsentlig Bægt. Det er godt, at man kommer til at rense Sproget i Lovene, men naar de fremmede Ord, som bruges i en Lov, ere brugte mange Gange og forstaaede, saa er det endda ikke saa farligt at bruge dem, som det synes, fordi det, hvorom det gjælder, er, at Lovene blive forstaaede navnlig i Retten og af Dommerne. Naaget saaledes Ordet „Bøde“ er bedre end Ordet „Mulct“, saa forstaaer dog Enhver godt alle de Udtryk, der minde om Afgifter, og veed ogsaa meget godt, hvad „Mulct“ er. „Areal“ er et Skatteligningsmiddel; dette Ord forstaaes ogsaa af Enhver; der er fremdeles Ordene „Commando“ og „commandere“ — der er Mange her i Salen, der have været meget commanderede i deres Dage, og navn-

lig veed det ærede Medlem, der klager over disse Udtryk, saavel som jeg, meget godt, hvad det er at blive commanderet. — Sagen er altsaa ikke saa farlig. Jeg gjentager, at det ærede Medlems Opmærksomhed i saa Henseende har en stor Fortjeneste, og dobbelt Fortjeneste, fordi der ikke er Mange, der vilde bebyrde sig selv med slike Ting. — Men hvad der forekommer mig at være vigtigere, det er Lovens Indhold, og i denne Henseende kan jeg ganske slutte mig til den ærede Forslagsstiller (Fornesbeck). Jeg tilstaaer, at det Hovedargument — jeg beder om Forlæbelse, ikke Hovedargument men Hovedgrund, jeg retter mig saa godt jeg kan og jeg beder det ærede Medlem fra Vornholm (Kosob) være meget opmærksom paa mig, thi jeg kan taale Retteiser — den Hovedgrund, som den ærede Minister fremsførte, var, saavidt jeg forstod den, at den Bestemmelse, som man ved Endringsforslaget under Nr. 1 vil rydde afveien, i en lang Række af Aar havde været gjældende, og derved var en Mængde Personer eller igunden Alle blevne vant til at tænke sig, at naar de skulde bygge, saa var det under den bestaaende Retsbetingelse, og at denne, naar det foreliggende Endringsforslag blev vedtaget, vilde blive saaledes forandret, at den Mand, der derefter vilde bygge, maaskee maatte lægge sit Huus paa et andet Sted, end han under den nuværende Lovgivning havde bestemt at lægge det, blot for ikke at være til Hindrer for en anden Mand, der maaskee ikke tænkte paa at bygge i mange Tider.

Rettelser.

Nr. 85, Sp. 1326, Lin. 19 f. o.: Foran: „Da Lovudkastet“ o. s. v. indskrives: **Formanden:**